

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΑ ΕΡΓΑ

**ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΙΣΟΠΕΔΟΣΗ ΤΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Η αυγή του πολιτισμού αποτελεί το σημείο μηδέν της κυριαρχίας του ανθρώπου πάνω στη γη και τα μη ανθρώπινα ζώα. Ο πολιτισμός δεν είναι κάτι αόριστο και αφηρημένο. Για την ακρίβεια, πρόκειται για ένα σύνολο αξιών, μορφωμάτων, θεσμών, κανόνων και πρακτικών, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την οργανωμένη κοινωνία και την εξουσία. Από τη μέτρηση του χώρου και του χρόνου, τη συστηματική εξημέρωση και εκμετάλλευση των ζώων, την αφαίμαξη των φυσικών πόρων, τη γεωργία και την κτηνοτροφία, μέχρι την οικονομία, την παραγωγή και την κατανάλωση, την εργασία, τη βιομηχανία και την τεχνολογία, τις ανιαρές ζωές μέσα στις μητροπόλεις, τα ήθη, τα έθιμα και τις παραδόσεις, τις αντιλήψεις περί κανονικότητας, όλα υφαίνουν τον ιστό του πολιτισμού. Οι σύγχρονες ανάγκες του ανθρώπινου είδους, που κάθε άλλο παρά αληθινές είναι, σε συνδυασμό με το κέρδος, δημιουργούν έναν αέναο κύκλο που καταστρέφει τη ζωή γύρω μας και μέσα μας. Η μηχανιστική αντίληψη για τη φύση οδήγησε τον άνθρωπο να αποσχιστεί από αυτή και να τη χρησιμοποιεί εργαλειακά, χωρίς να συνυπολογίζει το κόστος που θα έχει αυτό πάνω στους βιότοπους και στις ζωές που κατοικούν σε αυτούς. Ο πολιτισμός υπάρχει μόνο για την ευημερία του ανθρώπου και της κυριαρχίας και συντηρείται από αυτή.

„#Save The Planet:

Αν στρέψουμε το κεφάλι μας στον κόσμο γύρω, αυτό που θα αντικρίσουμε είναι μια ατελείωτη καταστροφή της φύσης. Ο άνθρωπος, με την ανθρωποκεντρική του αντίληψη θεώρησε πως οτιδήποτε φυσικό του ανήκει. Δάση, λίμνες, θάλασσες, βουνά, ποτάμια, πεδιάδες αποτελούν απλά πόρους για δικό του κέρδος είτε οικονομικό είτε ως μέσο διευκόλυνσης της καθημερινής ζωής, μέσα από τη χρήση τους. Ένα οικονομικό σύστημα σαν τον καπιταλισμό δε θα μπορούσε παρά να πηγαίνει χέρι-χέρι, στην αστείρευτη πηγή θέλησης του ανθρώπου για κατανάλωση. Παίρνοντας τη βιομηχανική επανάσταση ως αφετηρία της βιομηχανοποιημένης ζωής που ζούμε σήμερα, βλέπουμε μια ατελείωτη λεηλασία. Δάση που ισοπεδώθηκαν, για να γίνουν βιομηχανικές ζώνες, οι οποίες θα δουλεύουν 24ώρες το 24ωρο, 7 στα 7, χωρίς σταματημό, δάση που ξεριζώθηκαν, για να γίνουν εξορύξεις για να γίνουν εξορύξεις, ώστε να δουλεύουν όλες αυτές οι μηχανές και όχι μόνο. Λίμνες, θάλασσες, ποτάμια ποτισμένα όλα με το δηλητήριο αυτής της παραγωγής. Και μέσα σε όλη αυτή τη φυσική καταστροφή, αυτά που βιώνουν τις μεγαλύτερες επιπτώσεις είναι τα μη ανθρώπινα ζώα. Από τη μόλυνση του φυσικού τους περιβάλλοντος, μέχρι σε κάποιες περιπτώσεις την πλήρη ισοπέδωση τους, βλέπουμε τα μη

ανθρώπινα ζώα να υποφέρουν ζώντας σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες από αυτές που ζούσαν πριν την ανθρώπινη παρέμβαση, έως σε κάποια σημεία να κινδυνεύουν υπό εξαφάνιση. Μέσα σε αυτό το κλίμα, και ενώ ο καπιταλισμός, παρά με τις φιλελεύθερες πολιτικές, έχουν καταστείλει βίαια όποιον αγώνα υπήρξε ανά τον κόσμο ενάντια στην λεηλασία της φύσης, έρχεται τώρα, αφού έχει λεηλατήσει όλους φυσικούς "πόρους" βρέθηκαν στο διάβα του, φορώντας το οικολογικό του προσωπίδιο να βρει "λύση" στο πρόβλημα που ο ίδιος δημιούργησε. Έτσι, κουνά το δάχτυλο και υποδεικνύει τρόπους για να "προστατεύσουμε το περιβάλλον". Από παντού ξεπηδούν οθόνες, αφίσες, logo σε λεωφορεία, στάσεις, καταστήματα με διαφημίσεις, που καλούν τον κόσμο να βοηθήσει στη "σωτηρία" αυτού του πλανήτη με το να ανακυκλώνει π.χ τα πλαστικά/ γυάλινα/ χάρτινα/

αλουμινένια αντικείμενα (πόσο οξύμωρο καθώς ανακυκλώνονται σε τεράστια εργοστάσια που σπαταλούν απίστευτα μεγάλες ποσότητες ενέργειας), να καταναλώνει λιγότερο ρεύμα και άλλου τέτοιου είδους #saveplanet ιδέες. Μια νοοτροπία που περιορίζει και μεταθέτει το πρόβλημα αποκλειστικά και μόνο στην κατανάλωση, επομένως καθαρίζει το όνομα των πολυεθνικών που κατακρεουργούν τον φυσικό πλούτο σε όλη τη γη. Παράλληλα όμως συμβαίνει και το εξής. Η απαθής κοινωνία,

η οποία βλέπει τη δημιουργία εργοστασίων, εξορύξεων κ.λπ ως κάτι το θετικό, ως "ανάπτυξη", ως "θέσεις εργασίας" ξεπλένει και η ίδια τη συνείδησή της. Έτσι, το άτομο έχει την αίσθηση πως προσφέρει, πως πράττει και αυτό το καθήκον του κοινότητας το δέντρο και όχι το δάσος. Και όσο η κοινωνία συνεχίζει να κοιτάει το δέντρο χάνει πραγματικά το δάσος, καθώς τη θέση του θα πάρουν τεράστια τσιμέντα τα οποία λογαριάζουν τη φύση σε κιλοβατόρες και ευρώ.

Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης στη μεταβιομηχανική κοινωνία

Μεταβιομηχανικός πολιτισμός (και βιομηχανικός προγενέστερα) και αναπτυξιακά έργα δεν μπορούν να ιδωθούν ζέχωρα. Είναι άρρηκτα συνδεδεμένα και αλληλοτροφοδοτούμενα. Ίσως, πρόκειται για το πιο απτό παράδειγμα εφαρμογής της τεχνολογικής γνώσης προς όφελος της παραγωγικής διαδικασίας (είτε αυτή αφορά προϊόντα είτε την παραγωγή ενέργειας είτε τη διανομή εμπορευμάτων). Παρόλα αυτά, το ιδεολόγημα

της ανάπτυξης δεν ηχεί πρώτη φορά στα αυτιά μας. Σε κάθε πολιτισμένη και μαζική κοινωνία, σε ποσοτικά μικρότερο βαθμό βέβαια, η πρόοδος και η εξέλιξη αποτελούσαν τα στοιχεία εκείνα που οδηγούσαν στην οχύρωση και ισχυροποίηση της. Βέβαια, εντός του καπιταλιστικού συστήματος οι αναπτυξιακοί σχεδιασμοί έχουν γιγαντωθεί. Η εκπόνηση των διάφορων έργων στηρίζεται στην επιστημονική γνώση και έρευνα, αλλά και στην τεχνολογική της εφαρμογή, ενώ στοχεύει στη μεγιστοποίηση της παραγωγής και κατά συνέπεια του κέρδους. Μεγάλα έργα οδοποιίας, γεωργικές και κτηνοτροφικές υπερμονάδες, αγωγοί φυσικού αερίου (TAP, ITGI), ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (ανεμογεννήτριες, φωτοβολταϊκά) αποτελούν λίγα μόνο παραδείγματα κολοσσιαίων αναπτυξιακών έργων που συντηρούν και διαιωνίζουν το μεταβιομηχανικό πολιτισμό. Ένας ακόμη πυλώνας της κυριαρχίας ορθώνεται μπροστά μας.

Διανύοντας τη μεταβιομηχανική εποχή, πρόοδος και ανάπτυξη πασχίζουν να αγγίξουν το ζενίθ. Η παραγωγή, με την όποια μορφή της, εξαπλώνεται σε κάθε γωνιά του αστικού ιστού, ξεφεύγοντας από το αυστηρό πλαίσιο του εργοστασίου ή της βιομηχανικής ζώνης που είχε οριστεί. Μέσω των διάφορων έργων τροφοδοτείται ο τριτογενής (υπηρεσίες), ο τεταρτογενής (εξειδικευμένη οικονομία) και ο πεμπτογενής (έρευνα, εισοδηματίας) τομέας παραγωγής. Το κέρδος; Πολλαπλό. Τόσο σε οικονομικό επίπεδο, αφού τα κράτη και οι πολυεθνικές εταιρείες κερδίζουν δισεκατομμύρια, ενώ η ανεργία γίνεται ελέγξιμη όσο και σε κοινωνικό. Η ζωή των εθελόδουλων σκλάβων στα αστικά κέντρα γίνεται ευκολότερη, αφού πλέον τους παρέχεται το μέγιστο των ανέσεων, γρήγορες και εύκολες μετακινήσεις, ανέπαφες συναλλαγές, άχρηστα προϊόντα προς πάσα χρήση, για τη φυγή από τη μιζέρια της ρουτίνας. Η αυτοματοποίηση κυριαρχεί, η μάζα υποτάσσεται, πειθαρχεί, βυθίζεται πρόθυμα στην ανυπαρξία της, ενώ η ομαλή κοινωνική ροή συνεχίζει ακάθεκτη.

Η τεχνοβιομηχανική επέλαση στα 'αναπτυγμένα' και 'αναπτυσσόμενα' κράτη

Μία ακόμη διάσταση του εν λόγω ζητήματος αποτελούν τα συγκρουόμενα γεωπολιτικά συμφέροντα των αποκαλούμενων αναπτυγμένων και αναπτυσσόμενων κρατών, κοινή όμως επιδίωξη, το κέρδος.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση σε μια προσπάθεια επενδύσεων σε ΑΠΕ θέτει ως στόχο έως το 2030 να καλύψει τουλάχιστον το 27% της κατανάλωσης

ενέργειας. Κολοσσιαία έργα έχουν ξεκινήσει σε όλη την Ευρώπη αλλά και στον Ελλαδικό χώρο, όπως λιγνιτωρυχεία, αιολικά και φωτοβολταϊκά πάρκα (και στο έδαφος, αλλά και πλωτά), αγωγούς φυσικού αερίου, αλλά και έργα και νομοσχέδια για την ενίσχυση της τουριστικής βιομηχανίας. Μεγάλες εταιρείες (Vestas, Epercon) χρηματοδοτούνται με δάνεια, άνω των 20 εκ., από την ΕΤΕ (Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων), η οποία συνεργάζεται με εγχώριες τράπεζες (Eurobank, Alphabank). Με τη μείωση του κόστους κατασκευής και τη βιτρίνα των επενδυτικών σχεδίων για πράσινη ανάπτυξη, στοχεύουν στην αύξηση ενεργειακής παραγωγής, και κατ' επέκταση στη μεγιστοποίηση του κέρδους. Συγκεκριμένα, προάγεται η βιομηχανική και οικονομική ανάπτυξη σε κάθε γωνιά του πλανήτη και η διαίωνιση της κοινωνικής συνοχής, μέσα στα 'προοδευτικά' κράτη.

Από τη μια τα αναπτυσσόμενα κράτη (Ινδία, Κίνα, κράτη Μ.Α.) βρΐθουν φυσικών πόρων, επί των οποίων φυσικά επιχειρούν να διασφαλίσουν την κυριαρχία τους. Ταυτόχρονα, το ίδιο επιδιώκουν αναφορικά με το δικαίωμα εκμετάλλευσης τους, αποζητώντας να μειώσουν αρχικά την απόσταση από τη Δύση και εν συνεχεία να καταστούν αυτά οι κυρίαρχοι παίκτες πολυεπίπεδα (γεωπολιτικά-πολιτιστικά-οικονομικά). Από την άλλη, η πλούσια Δύση πασχίζει να διατηρήσει τα ηνία επιθυμώντας να ανακόψει την ταχύρρυθμη εκμετάλλευση του ορυκτού τους πλούτου, καθότι αδυνατεί να ανταγωνιστεί τους αναπτυξιακούς ρυθμούς, για μια σειρά από λόγους. Έτσι, δημιούργησε, εδώ και μια εικοσαετία τουλάχιστον, το ιδεολόγημα περί "προστασίας" του περιβάλλοντος, προμετωπίδα του οποίου αποτελεί η πράσινη ανάπτυξη. Δίχως αυτό το αφήγημα καθίσταται αίοιο, καθώς οι υπήκοοι μπολιασμένοι βαθιά με την ιδέα της αένας προόδου, δύσκολα θα πείθονταν να συναινέσουν και να καταστούν συμμετοχοι-συνένοχοι στο συγκεκριμένο εγχείρημα. Ειδικότερα, ακόμα το προαναφερθέν αναπτυξιακό μοντέλο, τηρεί δυο βασικές προϋποθέσεις, που ηχούν μελωδικά στα αυτιά τους. Απενοχοποίηση και "σωτηρία". Απενοχοποίηση για τη λεηλασία του οικοσυστήματος και σωτηρία για τις επόμενες γενεές- που θα το λεηλατήσουν. Ακόμη, εξυπηρετείται η σταδιακή απεξάρτηση της, όχι μόνο από τις άμεσα ανταγωνίστριες της (Κινά, Ρωσία, Ινδία), αλλά και από τα ασταθή, από κάθε άποψη (κοινωνικά-θρησκευτικά-οικονομικά-πολιτικά), κράτη της ΜΑ. Κατά αυτόν τον τρόπο, γίνεται αντιληπτό πως η "φρενιτίδα" για τη σωτηρία του περιβάλλοντος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα επιπρόσθετο όπλο στη φαρέτρα της κυριαρχίας, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά το δοκούν, ανάλογα με τις εκάστοτε περιστάσεις, τόσο από τους μεν όσο και από τους δε. Πρόκειται για ένα διακρατικό πόλεμο, τον όποιο όψιμα

συγκρούονται οι δυνάστες και οι κάθε λογής ακόλουθοι τους. Ωστόσο, η ουσία παραμένει η ίδια, κέρδος και επιβολή.

Αντί-προτάγματα

Ο πολιτισμός 'προοδεύει' όσο οι εξορυκτικές δραστηριότητες αποστραγγίζουν τη γη και αφανίζουν τα πάντα γύρω τους, όσο οι αποψιλώσεις δασών, για τη δημιουργία νέων βιομηχανικών ζωνών και τα τοξικά απόβλητα των εργοστασίων κρίνονται απαραίτητα για την τεχνοβιομηχανική επέλαση. Κατά τα άλλα, οι υπήκοοι παρακολουθούν χαρούμενοι την αφαιμάξη της φύσης και την εξαφάνιση ζώων, φυλάσσοντας ως κόρη οφθαλμού την οικολογική τους συνείδηση. Δεν μας συγκινούν, λοιπόν, οι δακρύβρεχτες δηλώσεις περσονων για την κλιματική αλλαγή, ούτε κυνηγάμε εναλλακτικές πηγές ενέργειας, οι οποίες καταστρέφουν επίσης τη βιοποικιλότητα και τις φυσικές ισορροπίες της εκάστοτε περιοχής.

Θέλουμε τα δάση άγρια, τα βουνά ανθισμένα, τα ποτάμια, τις λίμνες, τις θάλασσες γάργαρες, τις πεδιάδες αχανείς από την πράσινη βλάστηση, τα ζώα ελεύθερα και τους επενδυτές, βιομήχανους, φιλήσυχους ανακυκλωτές νεκρούς.

**ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΠΟΛΥ ΑΕΡΑ ΠΗΡΑΤΕ... ΟΠΟΙΟΣ ΣΠΕΡΝΕΙ ΑΝΕΜΟΥΣ
ΘΑ ΘΕΡΙΣΕΙ ΘΥΕΛΛΕΣ**

**ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΑ ΕΡΓΑ
ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΤΕΧΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ
ΑΝΑΡΧΙΑ**

Συνέλευση Αναρχικών Ενάντια στην Κοινωνική Μηχανή
sokm@riseup.net
s8ekm.espinblogs.net